

1.1 สภาพปัญหา

ในช่วงทศวรรษที่ 40 กระแสความคิดของนักคิดเสรีนิยม (liberalism) ที่ได้รับการกล่าวถึงในระหว่างและภายหลังจากที่สงครามโลกครั้งที่สองได้สิ้นสุดลงคือ ความคิดที่ต้องการให้ประเทศต่างๆ ในโลกได้มีสิทธิที่จะกระทำการกำหนดใจตนเอง (self-determination) พร้อมกันนี้นานาประเทศยังมีความต้องการที่จะตั้งองค์การระหว่างประเทศใหม่เพื่อควบคุมดูแลและรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศให้ดีกว่าสันนิบาตชาติซึ่งมีเงื่อนไขการจัดตั้งและการดำเนินงานขององค์การที่จำกัดและยากที่ให้องค์การบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในมาตรา 5 ของกติกาสันนิบาตชาติที่กำหนดให้การกระทำภารกิจใด ๆ ของสันนิบาตชาติจะต้องได้รับเสียงสนับสนุนจากที่ประชุมเป็นเอกฉันท์เท่านั้น เสียงคัดค้านของประเทศสมาชิกเพียงเสียงเดียวยังสามารถยับยั้งการดำเนินการภารกิจนั้นได้ทันที และในมาตรา 16 ที่วางมาตรการลงโทษรัฐที่ใช้สงครามเพื่อสร้างอำนาจโดยการตัดความสัมพันธ์ทางการทูต แต่ไม่สามารถนำมาปฏิบัติให้เกิดผลได้จริงในเมื่อสมาชิกในคณะมนตรีที่มีหน้าที่รักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศประกอบด้วยประเทศเล็กๆ จึงไม่สามารถดำเนินมาตรการดังกล่าวกับประเทศมหาอำนาจที่ละเมิดสันติภาพและความมั่นคงฯ ได้¹

จากความล้มเหลวของสันนิบาตชาติดังกล่าว ในที่สุดประเทศฝ่ายสัมพันธมิตรจึงได้ร่วมกันริเริ่มจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศใหม่คือองค์การสหประชาชาติในปีพ.ศ.2488 หรือ ค.ศ.1945 (เนื่องจากกรณีศึกษานี้เป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ต่อจากนี้ผู้เขียนขอใช้ปีคริสตศักราชเพื่อความสะดวกและง่ายต่อความเข้าใจ) โดยจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งของสหประชาชาติคือ การส่งเสริมให้ดินแดนที่ยังมิได้ปกครองตนเองสามารถปกครองตนเองได้ ดังปรากฏในหมวดที่ 11 เรื่องปฏิญญาว่าด้วยดินแดนที่ยังมิได้ปกครองตนเองและหมวดที่ 12 เรื่องระบบภาวะทรัสตีระหว่างประเทศที่ได้กำหนดหน้าที่ให้ทั้งคณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติและสมาชิกสหประชาชาติทำงานร่วมกันในการปรับปรุงสภาพการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา เพื่อส่งเสริมการพัฒนาดินแดนซึ่งประชาชนยังมิได้บรรลุถึงการปกครองตนเองอย่างเต็มภาคภูมิ ให้สามารถที่จะปกครองตนเองได้และสามารถขึ้นหัตถ์เป็นประเทศเอกราชโดยสมบูรณ์ในอนาคต

¹ศิริโรตม์ ภาคสุวรรณ, ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเบื้องต้น(กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง,2535), หน้า 235-236 .

พร้อมกันนี้ กระแสต่อต้านของรัฐที่ตกเป็นอาณานิคมเริ่มมีมากขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะสภาพอาณานิคมที่เกิดขึ้นมาจากลัทธิอาณานิคมที่มีมาในอดีตบางครั้งนำไปสู่ความวุ่นวายในดินแดนที่เจ้าอาณานิคมปกครองอยู่ เช่นในปีค.ศ. 1857 โศกนาฏกรรมอันเกิดจากการฆ่ากันตายครั้งใหญ่ในเมืองซีปอย (Sepoy Mutiny) ในอินเดีย บางครั้งรัฐเจ้าอาณานิคมก็ขัดแย้งกันเองเช่นสงครามระหว่างอเมริกา-สเปน เป็นต้น กระแสดังกล่าวปรากฏชัดเจนขึ้นภายหลังการก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ ตัวอย่างเช่น การรวมกลุ่มกันต่อต้านลัทธิอาณานิคมและจักรวรรดินิยมของประเทศกลุ่มเอเชียและแอฟริกา (Afro-Asian Bloc) ที่ออกเสียงสนับสนุนให้มีการล้มเลิกลัทธิดังกล่าวอย่างแข็งขันในที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติเสมอ ๆ ผลของความพยายามดังกล่าวทำให้ประเทศในแอฟริกาหลายประเทศได้รับเอกราชและอธิปไตยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีค.ศ. 1960¹

อย่างไรก็ดีผู้เขียนมีความสนใจที่จะศึกษา กรณีที่เกิดขึ้นในเอเชียใต้ หรืออนุทวีป (sub-continent) เนื่องจากการตัดสินใจถอนทหาร ยกเลิกระบบอาณานิคมและให้เอกราชกับรัฐต่าง ๆ แก่ดินแดนในภูมิภาคนั้น ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างอินเดียปากีสถานเรื่อรังมาจนกระทั่งปัจจุบัน นั่นคือกรณีปัญหาลัมภู-แคชเมียร์ (Jammu-Kashmir) กล่าวคือภายหลังการถอนตัวของอังกฤษ ดินแดนเอเชียใต้ภายใต้ระบบอาณานิคมเก่าก็ได้มีการแบ่งตัวออกเป็นสองรัฐ คือปากีสถานและอินเดียทันทีภายหลังจากได้รับเอกราชในวันที่ 14 และ 15 สิงหาคม ปี ค.ศ. 1947 ตามลำดับ ภายใต้แนวทางแยกปากีสถานออกจากอินเดียที่ร่างไว้ก่อนหน้านั้น (Scheme of Partition) และในส่วนของดินแดนลัมภู-แคชเมียร์ก็มีอิสระในการเลือกที่จะเข้าร่วมกับประเทศอินเดียหรือปากีสถานหรือเป็นรัฐอิสระไม่ขึ้นกับประเทศใดก็ได้ ภายใต้กฎหมายการได้รับเอกราชของอินเดียในปีค.ศ. 1947 (Indian Independence Act)³

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ในขณะนั้นไม่เอื้ออำนวยต่อการที่รัฐลัมภู-แคชเมียร์จะได้รับอิสระภาพ ทั้งนี้เป็นเพราะ ขณะที่ยังมีลัทธิอาณานิคมที่ฝังรากลึกอยู่ในสังคมอินเดีย ส่วนประชาชนที่ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาอิสลามต้องการให้รัฐลัมภู-แคชเมียร์ขึ้นอยู่กับปากีสถานอันเป็นรัฐที่ประชาชนส่วนใหญ่เป็นมุสลิมก็ได้เพิ่มมากขึ้น และรุนแรงขึ้นในที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะความกลัวว่าทหาราชาจะตัดสินใจเข้าอยู่กับอินเดียซึ่งประชาชนส่วนใหญ่เป็นฮินดู ดังนั้น ชนเผ่าชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ในบริเวณชายแดนฝั่งปากีสถานจึงได้เข้ารุกรานรัฐลัมภู-แคชเมียร์ ส่งผลให้มหาราชาตัดสินใจทันทีที่จะขอเข้าอยู่กับอินเดีย ภายใต้เงื่อนไขที่ยอมรับให้ รัฐลัมภู-แคชเมียร์มีอิสระใน

¹เรื่องเดียวกัน., pp.54-55.

³“Historical background,” Available from <http://ralph.gmu.edu/cfpa/peace/unmogip.html>

การปกครองตนเอง (autonomy) ยกเว้นในเรื่องการสื่อสาร การทหารและการต่างประเทศ แต่ในทางปฏิบัติเท่าที่ผ่านมา อำนาจในการปกครองตนเองถูกบั่นทอน และถูกผนวกเข้ากับรัฐบาลกลางของอินเดียมากยิ่งขึ้น⁴ จากการตัดสินใจในครั้งนี้ทำให้อินเดียและปากีสถานต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับสงครามเพื่อเข้าครอบครองดินแดนจัมมู-แคชเมียร์ทันทีภายหลังจากงานฉลองการได้รับเอกราชชาติได้ไม่นาน

ผลจากสงครามที่เกิดขึ้นระหว่างอินเดีย-ปากีสถานในครั้งนี้คือปากีสถานสามารถเข้าครอบครองพื้นที่ 1 ใน 3 ของดินแดน ส่วนอินเดียเข้าครอบครองพื้นที่ส่วนที่เหลือ(2 ใน 3) ก่อนที่จะมีการหยุดยิงโดยการผลักดันของคณะผู้สังเกตการณ์ทางทหารของสหประชาชาติในอินเดียและปากีสถาน (The United Nations Military Observer Group in India and Pakistan-UNMOGIP) จากนั้นมาภาวะชะงักงันก็เกิดขึ้นในกรณีปัญหาการครอบครองจัมมู-แคชเมียร์ ทั้งอินเดียและปากีสถานต่างก็เรียกร้องสิทธิในการครอบครองดินแดนแต่เพียงผู้เดียว จึงทำให้เกิดการใช้กำลังปะทะกันเป็นระยะๆ ตลอดเส้นแนวหยุดยิง ความขัดแย้งได้พัฒนาจนเกิดสงครามต่อกันอีกในปี ค.ศ.1965 ซึ่งเป็นครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ.1971 อีกเป็นครั้งที่ 3 เหตุการณ์ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในนครศรีนาการ์ (Srinagar) เมืองหลวงของรัฐจัมมู-แคชเมียร์ ในปีค.ศ. 1990 เกือบเป็นชนวนที่ทำให้อินเดียกับปากีสถานทำสงครามต่อกันอีกเป็นครั้งที่ 4 เพราะเหตุที่อินเดียเชื่อว่าปากีสถานสนับสนุนกบฏมุสลิมในการแบ่งแยกดินแดนจัมมู-แคชเมียร์⁵

สำหรับอินเดีย จัมมู-แคชเมียร์เป็นเสมือน กิยรติภูมิ เพราะเป็นแผ่นดินเกิดของชาวหาล เนห์รูห์ นายกรัฐมนตรีคนแรกของอินเดียภายหลังจากได้รับเอกราช และเป็นความมั่นคงแห่งชาติแห่งชาติด้วย ในขณะที่เดียวกัน ปากีสถานก็เห็นว่า จัมมู-แคชเมียร์เป็นสัญญาณบ่งบอกการคงอยู่หรือการสิ้นสุดของรัฐตน ดังนั้นปากีสถานจึงต้องการมีสิทธิที่จะปกป้อง ประชาชนมุสลิมส่วนใหญ่ในจัมมู-แคชเมียร์

ปัญหาความขัดแย้งระหว่างอินเดีย-ปากีสถานนั้นหากมองให้ลึกลงไปจะเห็นได้ว่าความแตกต่างที่เด่นชัดระหว่างกัน เป็นตัวการของความขัดแย้ง คือ ความขัดแย้งทางการเมืองของพวกชาตินิยมฮินดูกับมุสลิม พวกที่มีวาระตรงกับพวกนอกรวณะ ความแตกต่างทางด้านเผ่าพันธุ์

⁴David E. Lockwood, "Sheikh Abdulla and the politics of Kashmir," *Asian Survey* 9(May 1969) : 393.

⁵ปรีชา พงศ์ทองคำ, "อินเดีย," ใน เอเชียรายปี 1991/2534, ปราณี ทิพย์รัตน์, บรรณาธิการ(กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534), หน้า 270.

ผิวขาวและผิวน้ำตาล ซึ่งทั้งหมดนี้ก็ยังไม่ว่าการทำความเข้าใจถึงความขัดแย้ง ที่มีความสลับซับซ้อนยิ่งกว่า นั่นก็คือความขัดแย้งทางด้านวัฒนธรรมและอารยธรรม⁶ ซึ่งจากบทสัมภาษณ์ ซามูเอล ฮันติงตัน(Samucl Huntington) นักวิชาการด้านรัฐศาสตร์ชาวอเมริกันก็ได้แสดงความคิดเห็นสอดคล้องกันที่ว่า “ความขัดแย้งทางด้านอารยธรรมเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมานานแล้ว แต่เพิ่งจะปรากฏเด่นชัดภายหลังความขัดแย้งทางด้านอุดมการณ์ในช่วงสงครามเย็นสิ้นสุดลง เช่น ความขัดแย้งระหว่างฮินดู-มุสลิมในเอเชียใต้ หรือ ญี่ปุ่น-จีนในเอเชียตะวันออก ซึ่งความขัดแย้งทางอารยธรรมเหล่านี้ จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติตะวันตกในที่สุด”⁷

ระยะเวลาอันยาวนานของสองอารยธรรม ที่อาศัยอยู่บนผืนดินที่ติดต่อกัน ในอนุทวีป กลับไม่ส่งผลให้เกิดการผสมผสาน หรือการมีอิทธิพลของวัฒนธรรม ที่ได้รับการยอมรับมากกว่า ต่อวัฒนธรรมที่ด้อยกว่าในระดับที่ควรจะเป็น สิ่งที่ทำให้มุสลิม ชนส่วนใหญ่ของปากีสถานกับฮินดู ชนส่วนใหญ่ในอินเดียรู้สึกถึงความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ และเป็นสิ่งที่แยกให้ทั้งสองฝ่ายอยู่กันคนละขั้วอย่างถาวรทั้งก่อนและหลังจากการแยกประเทศออกจากกันนั้น ประกอบด้วย⁸

ก) ประเด็นทางด้านลัทธิความเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มุสลิมสืบสานความเชื่อจากเผ่าซีแมนติก (Semantic) คือการมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวต่อต้านการนับถือตัวบุคคล จึงไม่มีการเคารพรูปบูชา และปฏิเสธการนับถือพระเจ้าหลายองค์อย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะในรูปมนุษย์หรือต่ำกว่ามนุษย์ มุสลิมไม่สนใจที่ฮินดูไม่บริโภคนเนื้อวัว แต่ต่อต้านการสรรเสริญวัวเป็นเทพเจ้า และบ่อยครั้งที่มีการฆ่าวัวเพื่อเป็นการทำทายนอกฮินดู

ข) ประเด็นในเรื่องขนบธรรมเนียม ธรรมเนียมปฏิบัติของสังคมฮินดูจะขึ้นอยู่กับวรรณะ ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างความอึดอัด และไม่พอใจให้กับชาวมุสลิมที่เชื่อเรื่องความเสมอภาคกันในสังคม

ค) ประเด็นปัญหาอื่นๆ ปัญหาทางเศรษฐกิจที่ฮินดูส่วนใหญ่เป็นนัก

⁶Percival Spear , *India , Pakistan and the West* (New York : Oxford University Press, 1952), p.224.

⁷Sam Allis , “ The next battle ground ,” *Time* (28 June 1993) : 4.

⁸Percival Spear, *India , Pakistan and the West*, pp.88 - 91.

ธุรกิจการเงิน มุสลิมส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรกับทหาร คนมุสลิมส่วนใหญ่จึงติดหนี้สินกับนายทุนชาวฮินดู ส่วนปัญหาทางการเมืองนั้น มุสลิมยังฝังใจกลัวการเป็นทาส สำหรับมุสลิม การปกครองโดยคนฮินดูคือ การกลืนวัฒนธรรมให้เป็นฮินดู (Hindunization) และหมายถึงการทำลายสิ่งที่มีค่า คุณค่า และความเชื่อที่ชาวมุสลิมนับถือ จากความแตกต่างพื้นฐานของสองอารยธรรมนี้เอง ทำให้ อินเดีย - ปากีสถาน มีความขัดแย้งกันบ่อยครั้ง เรือร้ง และรุนแรง จนในที่สุดเคยถึงขั้นทำสงครามระหว่างกัน

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่ามูลเหตุของสงครามที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1971 นั้นจะไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาจัมมู-แคชเมียร์โดยตรง แต่ผลของสงครามได้ขยายตัวรวมปัญหาจัมมู-แคชเมียร์เข้าไปด้วย หลังจากเสร็จสิ้นสงครามครั้งสุดท้าย อินเดียได้ปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือกับคณะผู้สังเกตการณ์ที่สหประชาชาติจัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1949 เพื่อให้ดูแลมิให้มีการละเมิดเส้นหยุดยั้งในจัมมู-แคชเมียร์ และถือว่าข้อตกลงการจี้ ปีค.ศ. 1949(The Karachi Agreement)ที่อินเดียและ ปากีสถานเข้าร่วมลงนามยอมรับเส้นหยุดยั้งที่อยู่ภายใต้การดูแลของคณะผู้สังเกตการณ์ฯ ไม่มีผลบังคับใช้กับอินเดียต่อไป การปฏิเสธไม่ยอมทำตามมติและข้อตกลงของสหประชาชาติดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญที่ทำให้ ความขัดแย้งระหว่างสองประเทศดำเนินมาถึงทุกวันนี้ สิ่งที่น่าสนใจก็คือทำไมสหประชาชาติจึงไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ให้เสร็จสิ้นไปได้ ดั่งเห็นได้จากการที่คูร์มิไม่ให้ความยินยอมและปฏิบัติตาม

1.2 ความสำคัญของประเด็นปัญหา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงมุ่งพิจารณา บทบาทของสหประชาชาติในการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างประเทศสมาชิก โดย ความสำคัญประการแรก คือ สหประชาชาติ เป็นองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศที่มีจำนวนสมาชิกมากที่สุดถึง 188 ประเทศ และยังมีหน้าที่รับผิดชอบหลักในการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และปัญหาความขัดแย้งระหว่างอินเดีย-ปากีสถานกรณีปัญหาจัมมู-แคชเมียร์ถือได้ว่าเป็นภัยคุกคามต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

ประการที่ 2 สหประชาชาติเป็นองค์การระหว่างประเทศที่เข้าไปรับรู้ และดำเนินมาตรการแทรกแซงเพื่อแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งระหว่างสองประเทศนี้ตั้งแต่ระยะเริ่มต้น จึงเป็นประโยชน์ในแง่ที่จะทำให้การศึกษาประเด็นปัญหานี้เป็นไปอย่างต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน โดยปัญหาจัมมู-แคชเมียร์นี้เป็นหนึ่งในปัญหาหลักที่มีอายุเก่าแก่ควบคู่กันมากับองค์การ โดยเห็นได้จาก ภายหลังสงครามอินเดีย-ปากีสถาน ปี ค.ศ.1947 กรณีปัญหาจัมมู-แคชเมียร์อุบัติขึ้น สหประชา

ชาติได้มีมติต่างๆออกมามากมาย เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาในครั้งนี้ ตัวอย่างมติสำคัญๆที่แสดงให้เห็นการทำงาน และบทบาทของสหประชาชาติในการแก้ไขปัญหาจัมมู-แคชเมียร์ ได้แก่

มกราคม ค.ศ.1948	คณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติ (United Nations Security Council - UNSC) ได้ผ่านมติที่ 39 (1948)ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการสหประชาชาติเพื่ออินเดียและปากีสถาน(United Nations Commission for India and Pakistan-UNCIP) เพื่อตรวจตราและไกล่เกลี่ยข้อขัดแย้ง
กุมภาพันธ์ ค.ศ.1948	คณะมนตรีความมั่นคงฯได้มีมติที่ 47 (1948) ตัดสินใจที่จะให้มีการขยายสมาชิกและมาตรการที่หลากหลาย รวมทั้งการใช้ผู้สังเกตการณ์ในการยุติการสู้รบ
กรกฎาคม ค.ศ.1949	อินเดียและปากีสถานลงนามในข้อตกลงการเจรจาในการกำหนดเส้นหยุดยิงซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของคณะผู้สังเกตการณ์ฯ
มีนาคม ค.ศ.1951	หลังการสิ้นสุดภารกิจของคณะกรรมการฯ คณะมนตรีความมั่นคงฯได้มีมติที่ 91 (1951) ตัดสินให้คณะผู้สังเกตการณ์ฯ มีหน้าที่สังเกตการณ์รายงานและตรวจสอบคำร้องเรื่องการละเมิดเส้นหยุดยิง โดยรายงานผลให้คณะมนตรีความมั่นคงฯและเลขาธิการสหประชาชาติทราบ
ธันวาคม ค.ศ.1971	คณะมนตรีความมั่นคงฯได้มีมติที่ 307 (1971) เป็นมติสุดท้ายที่มีอยู่ในขณะนี้ต่อปัญหาความขัดแย้งของสองประเทศ โดยเรียกร้องให้มีการหยุดยิงและยุติความเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน ให้ความเคารพต่ออนุสัญญากรุงเจนีวาปี ค.ศ.1949 เป็นมาตรการในการดำเนินการรักษาชีวิตมนุษย์ และให้จัดตั้งคณะผู้จัดเจรจา(Good Offices) เพื่อหาหนทางแก้ไขปัญหาด้านมนุษยธรรม

นอกจากนี้ จากรายงานเรื่อง"ประเด็นสำคัญเพื่อสันติภาพ" เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ.1992 นายบรูโทรัส บรูโทรัส กาลี (Boutros Boutros Ghali) เลขาธิการสหประชาชาติในขณะนั้น ได้เรียกร้องให้มีการเสริมสร้างบทบาท ของสหประชาชาติในการรักษาสันติภาพ โดยใช้แนวทางต่างๆได้แก่

- 1) การทูตเชิงป้องกัน (preventive diplomacy) คือการเข้าไปมีบทบาทในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในภูมิภาคต่างๆ ก่อนที่ข้อพิพาทนั้นจะขยายตัวเป็นความขัดแย้ง

⁹“United Nations resolutions for Kashmir conflicts,” Available from <http://www.un.org/Depts/DPKO/Missions/unmogip.htm>

- 2) การสร้างสันติภาพ (peace - making) คือการนำเอาคู่กรณีความขัดแย้ง มาตกลงแก้ไขปัญหาร่วมกันโดยสันติวิธี
- 3) การรักษาสันติภาพ (peace - keeping) คือการจัดตั้งกองกำลังรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในบริเวณที่มีความขัดแย้ง และ
- 4) การฟื้นฟูสันติภาพภายหลังความขัดแย้ง (post - conflict peace- building) คือการสนับสนุนโครงสร้างสำคัญๆ ทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม เพื่อให้มีสันติภาพที่ยั่งยืนและถาวร

จากข้อคิดและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เห็นได้ว่าบทบาทของสหประชาชาติต่อกรณีปัญหาจัมมู-แคชเมียร์เป็นภารกิจในขั้นตอนของการรักษาสันติภาพ(peacekeeping)ภายใต้อำนาจการปฏิบัติงานของกองกำลังรักษาสันติภาพหรือคณะผู้สังเกตการณ์¹⁰ ที่กำหนดไว้¹⁰

1.3 สมมุติฐาน

"เงื่อนไขที่ตกทอดจากระบบอาณานิคมและขอบเขตการดำเนินงานในการปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติมีข้อจำกัดจึงทำให้สหประชาชาติไม่สามารถแก้ไขความขัดแย้งระหว่างอินเดีย-ปากีสถาน กรณีปัญหาจัมมู-แคชเมียร์ให้ยุติลงอย่างถาวรได้"

1.4 กรอบความคิดในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ในเรื่องบทบาทของสหประชาชาติในการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งระหว่างอินเดีย-ปากีสถานกรณีปัญหาจัมมู-แคชเมียร์นี้ ผู้เขียนจะใช้แนวทางสองแนวทางประกอบกันเพื่อสร้างความชัดเจนในการอธิบายดังนี้คือ

1.4.1 กฎบัตรสหประชาชาติ

การศึกษากฎบัตรสหประชาชาติ โดยเฉพาะในหมวดที่ 6 ว่าด้วยการระงับกรณีพิพาทโดยสันติวิธี(peaceful settlement) หมวดที่ 7 ว่าด้วยมาตรการบีบบังคับ และมติว่าด้วยการรวมกันเพื่อสันติภาพของสมัชชาสหประชาชาติ("Uniting for Peace"Resolution) เพื่อที่จะชี้ให้เห็นขอบเขต อำนาจ และข้อจำกัดของสหประชาชาติภายใต้กรอบกฎบัตรสหประชาชาติ ต่อการเข้าไปแก้ไขกรณีพิพาท

¹⁰"United Nations peacekeeping operations: current peacekeeping operations,"

การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ (UN Peacekeeping Operation) มีลักษณะที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

1) การรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ เป็นกิจการที่มีได้กำหนดไว้ในกฎบัตร แต่ได้มีการริเริ่มขึ้นเนื่องจากความจำเป็นในกรณีที่ประชาคมโลกเห็นว่ามาตรการภายใต้หมวดที่ 6 การระงับกรณีพิพาทโดยสันติวิธี ของกฎบัตรมาตราที่ 33 -36 (peaceful settlement of disputes) ไม่เพียงพอต่อการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศเพราะสถานการณ์ความขัดแย้งภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เริ่มรุนแรงขึ้นจากภาวะสงครามเย็นที่มีมหาอำนาจค่ายโลกเสรีและค่ายคอมมิวนิสต์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่สามารถดำเนินการตามหมวดที่ 7 ของกฎบัตรมาตราที่ว่า ด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับ การคุกคามต่อสันติภาพ การละเมิดสันติภาพ และการกระทำการรุกราน (enforcement action) ได้ เนื่องจากคณะมนตรีความมั่นคงฯ ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เพราะมีการใช้สิทธิยับยั้งพิเศษ(veto)บ่อยครั้ง จึงได้มีการเสนอวิธีการใหม่ได้แก่ การปฏิบัติการรักษาสันติภาพ การปฏิบัติการรักษาสันติภาพเริ่มต้นจากข้อมติของสมัชชาฯที่เรียกว่าหลักการการรวมกันเพื่อสันติภาพ หรือ มติอาชีสัน(Acheson Resolution) ค.ศ.1950

ใจความสำคัญบางตอนของมตินี้มีดังนี้คือ สมัชชาสหประชาชาติยืนยันว่าเป็นหน้าที่ประการแรกของรัฐสมาชิกทั้งหมดแห่งสหประชาชาติเมื่อมีส่วนร่วมอยู่ในกรณีพิพาทจะพยายามทางตกลงเกี่ยวกับกรณีพิพาทนั้น ๆ โดยสันติวิธี โดยอาศัยมาตรการต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ นอกจากนี้ยังได้ยืนยันหน้าที่ของสมาชิกประจำของคณะมนตรีความมั่นคงฯ ในการพยายามหาความเป็นเอกฉันท์(unanimity) และใช้ความอดกลั้นในการใช้สิทธิยับยั้งพิเศษ

ตามมติดังกล่าว สมัชชาฯอาจทำคำแนะนำการดำเนินการร่วมกัน(collective measures)ให้รัฐสมาชิกต่าง ๆ ของสหประชาชาติได้ หากคณะมนตรีความมั่นคงฯล้มเหลวที่จะปฏิบัติหน้าที่ความรับผิดชอบปฐมภูมิในการรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ มาตรการร่วมกันนี้ยังครอบคลุมถึงการใช้กำลังร่วมกันด้วย ในกรณีที่เกิดการทำลายสันติภาพหรือการกระทำการรุกราน ความล้มเหลวของคณะมนตรีความมั่นคงฯในการที่จะปฏิบัติความรับผิดชอบต่างๆ ในนามของรัฐสมาชิกสหประชาชาติทั้งหมดนั้นมิได้ทำให้รัฐสมาชิกแห่งสหประชาชาติหมดพันธระหรือทำให้สหประชาชาติหมดความรับผิดชอบในการที่จะธำรงรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ดังนั้นหากคณะมนตรีความมั่นคงฯประสบความล้มเหลวในการปฏิบัติหน้าที่อันเนื่องมาจากการขาดความเป็นเอกฉันท์ของสมาชิกประจำนั้น สมัชชาฯสามารถให้

คำแนะนำในการดำเนินการเพื่อหามาตรการร่วมกัน ในการแก้ไขปัญหาหรือสถานการณ์ที่เป็นภัยต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศแทนคณะมนตรีความมั่นคงฯ ภายใต้กรอบของมติว่าด้วย"การรวมกันเพื่อสันติภาพ"¹¹

2) ในช่วงหลังสงครามเย็น ปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติได้ขยายขอบเขต นอกจากบทบาททางทหารที่ประกอบด้วยพลอาสาสมัคร และปัจจุบันรวมถึงเจ้าหน้าที่พลเรือนด้วยที่จะรวมตัวจัดตั้งกองกำลังเพื่อสังเกตการณ์การหยุดยิง หรือการลาดตระเวนบริเวณแนวกันชนไปสู่ลักษณะการเข้าไปมีส่วนร่วมทางด้านพลเรือน คือในด้านการดูแลและควบคุมการเลือกตั้ง (United Nations Transition Assistance Group in Namibia -UNTAG ในนามิเบีย) การให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม (United Nations Operation in Somalia-UNOSOM ในโซมาเลีย) การส่งผู้ลี้ภัยกลับมาตุภูมิ และการจัดการเลือกตั้งบริหารประเทศ(United Nations Transitional Authority in Cambodia-UNTAC ในกัมพูชา) ตลอดจนจนถึงการใช้มาตรการบีบบังคับ(peace enforcement) โดยการจัดส่งกองกำลังทหารเข้าไปร่วมใน ปฏิบัติการรักษาสันติภาพซึ่งทำให้กองกำลังรักษาสันติภาพนั้นมีความเข้มแข็งและทำงานได้มีประสิทธิภาพมากขึ้นเช่นกองกำลังรักษาสันติภาพในโซมาเลีย ซึ่งในช่วงแรกที่เข้าไปดูแลมิให้มีการละเมิดเส้นหยุดยิงใน โมกาดิชู(Mogadishu) เมืองหลวงของโซมาเลีย ในปี ค.ศ.1992 ขณะนั้นมีเพียงผู้สังเกตการณ์ทางทหารจำนวน 50 นายและเจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคง 3,500 นาย จนกระทั่งปี ค.ศ.1995 ก่อนการถอนกองกำลังออก กองกำลังรักษาสันติภาพดังกล่าวประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่ที่เป็นทหารและตำรวจสูงถึง 28,000 นาย¹²

ประการที่ 3 ในการใช้วิธีการปฏิบัติการรักษาสันติภาพนั้น สหประชาชาติได้ช่วยแก้ไขหรืออย่างน้อยก็คลี่คลายสถานการณ์ความขัดแย้งไม่ให้รุนแรงขึ้น และหลายครั้งก็สามารถยุติปัญหาได้โดยเร็วเช่นปฏิบัติการรักษาสันติภาพ ในนามิเบียช่วงปี ค.ศ. 1989-1990 และ กองกำลังรักษาสันติภาพในกัมพูชาในช่วงปี ค.ศ.1991-1993 แต่บางครั้งก็ไม่สามารถยุติปัญหาได้เพราะปัญหามีความซับซ้อนเกินไปตัวอย่างเช่น กองกำลังสหประชาชาติในไซปรัส(United Nations Peacekeeping Force in Cyprus-UNFICYP) เพื่อแก้ไขกรณีความขัดแย้งระหว่างประชาชนชาวกรีก

¹¹Leland M. Goodrich and Anne P. Simons, **The United Nations and the Maintenance of International Peace and Security**(Washington D.C.:The Brookings Institution, 1955),pp.406-423.

¹²"Somalia-UNOSOMII,"Available from<http://www.un.org/Depts/DPKO/Missions/unosom2p.htm>

และชาวตุรกีบนเกาะไซปรัสที่ต่างแย่งชิงความเป็นใหญ่ในการครอบครองดินแดนที่ตนเองอาศัยอยู่ร่วมกัน หรือเช่นเดียวกันกับกองกำลังรักษาสันติภาพของคณะผู้สังเกตการณ์¹³ ที่ยังไม่สามารถรักษาสันติภาพตลอดแนวเส้นหยุดยิงในจัมมู-แคชเมียร์ให้เกิดขึ้นได้เป็นต้น

1.4.2 ทฤษฎีความขัดแย้ง

ทฤษฎีว่าด้วยความขัดแย้งมีหลายทฤษฎีด้วยกัน สำหรับการทบทวนในเรื่องนี้ ผู้เขียนขอนำเอาทฤษฎีความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรังของอะซาร์ (Azar) มาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ โดยทฤษฎีความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรังของอะซาร์ นอกจากจะเป็นการอธิบายข้อบกพร่องของทฤษฎีความขัดแย้งในภาพรวมแล้ว ยังสามารถอธิบายลักษณะของความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรังได้อย่างเป็นระบบและมีความชัดเจน รวมทั้งยังได้เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งให้อีกด้วยดังนี้¹⁴

1) ข้อบกพร่องของทฤษฎีความขัดแย้งในภาพรวมตามทัศนะของอะซาร์

ทฤษฎีความขัดแย้งเชิงประจักษ์ (empirical conflict theory) ข้อบกพร่องของทฤษฎีในลักษณะนี้ก็คือการให้ความสำคัญกับประเทศมหาอำนาจมากเกินไป และให้ความสำคัญกับตัวแสดงเล็ก ๆ น้อยมาก ดังนั้นรัฐเล็กๆจึงเป็นเพียงเป้าหมายที่ส่งผลกระทบต่อมหาอำนาจกว่าเป็นตัวแสดงที่มีบทบาทจริง ๆ ผลก็คือไม่ได้ให้ความรู้ในแง่มุมด้านภูมิประชากรศาสตร์ เชื้อชาติ ศาสนา และภาษาในรัฐที่ไม่ใช่ชาติทางแถบตะวันตกอย่างเพียงพอ และในส่วนของทฤษฎีความขัดแย้งร่วมสมัย (contemporary conflict theory) ก็เน้นการศึกษาประสบการณ์ในอดีตของการเมืองระหว่างรัฐในยุโรปเป็นหลักทำให้ไม่สามารถเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับ 2 ใน 3 ของรัฐต่าง ๆ ในโลกนี้ที่เป็นรัฐขนาดเล็กและยังไม่มีแก่นแท้ในการเป็นชาติที่เกิดขึ้นใหม่และอ่อนแอในระบบระหว่างประเทศ การนำความคิดจากการมองโลกโดยยึดตะวันตกเป็นศูนย์กลางไปใช้กับสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงนั้นอาจจะเกิดความผิดพลาดได้ง่าย

2) ทฤษฎีความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรัง (protracted social conflicts)

ในบทความหลาย ๆ บทความอะซาร์ และผู้ร่วมงานได้ใช้คำว่า ความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรัง ซึ่งหมายถึงการเกิดความขัดแย้งที่มาจากลักษณะทางด้านโครงสร้าง(ด้านเชื้อชาติ

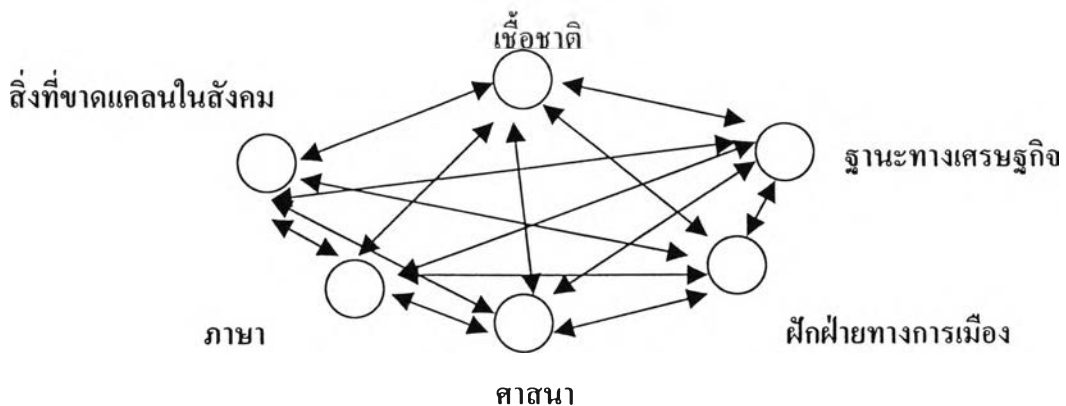
¹³Edward E. Azar, "The theory of protracted social conflict and the challenge of transforming conflict situations," **Conflict Processes and Breakdown of International System**, ed. Dina A. Zinne (Denver : University of Denver Press, 1983),pp.82-84.

ศาสนา ภาษา เศรษฐกิจ)ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรม(ปฏิสัมพันธ์)ที่เป็นศัตรูกันอย่างเปิดเผย และสร้างรูปแบบของความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนและยากต่อการแก้ไข

ความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรังนี้แสดงให้เห็นถึงความเฉื่อย ที่เกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ที่เป็นศัตรูกันที่ทำให้เกิดการปะทะและทำสงครามต่อกันเป็นระยะ ไม่มีจุดที่สิ้นสุดที่แน่นอนและบานปลายครอบคลุมในทุก ๆ ด้านของสภาพชีวิตความเป็นอยู่ในสังคม ผลประโยชน์พื้นฐานของความขัดแย้งมีอยู่สูงและประเด็นปัญหากลายเป็นเรื่องเอกลักษณ์ประจำชาติและเอกภาพของชาติ ความขัดแย้งเหล่านี้ไม่สามารถยุติลงได้ด้วยการตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ถึงแม้ว่าการหยุดพักความรุนแรงอาจจะบรรเทาความตึงเครียดลงได้บ้าง แต่ความขัดแย้งรูปแบบใหม่อาจตามมาอีก ดังนั้นการจัดการความขัดแย้งจึงเป็นเรื่องที่ยู่ยากอย่างมากเพราะความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรังไม่ใช่เหตุการณ์เฉพาะและคงที่ แต่มันเกิดจากการที่ไม่ได้แก้ไขปัญหาพื้นฐานในทางกลับ ความขัดแย้งเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะ

- สร้าง ส่งเสริมและเร่งให้เกิดภาพลักษณ์ลวงตาระหว่างกันมากขึ้น
- สร้างความสับสนในการสื่อสารทั้งทางตรงและทางอ้อมระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ในความขัดแย้ง
- เพิ่มความกังวลให้กับฝ่ายต่างๆ ในความขัดแย้งและทำให้ความขัดแย้งและความตึงเครียดนั้นคงมีอยู่ต่อไป

ความเฉื่อยที่เป็นธรรมชาติของความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรังที่เกิดขึ้นจากการเชื่อมต่อกันขององค์ประกอบต่างๆ ทางสังคม (การเมือง เศรษฐกิจ เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา) เป็นสิ่งที่ทำให้ ความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรังเป็นสิ่งที่แก้ไขไม่ได้ง่าย และเป็นไปไม่ได้ที่จะแยกประเด็นใดประเด็นหนึ่งออกจากกันต่างหากเพื่อทำการแก้ไข เพราะในแต่ละส่วนแต่ละประเด็นของความขัดแย้งก็ได้เชื่อมโยงเอาส่วนอื่น ๆ เข้ามามากมายในระดับที่แตกต่างกัน หมายความว่าปัจจัยใหม่แต่ละตัวจะประกอบด้วยความซับซ้อนของความขัดแย้งในลักษณะที่คาดเดาไม่ได้ เพราะมันมีแนวโน้มที่จะได้รับการเชื่อมโยงกับปัจจัยตัวอื่น ๆ ทุก ๆ ตัว ดังรูป

ในสถานการณ์ความขัดแย้งแบบเรื้อรัง ความขัดแย้งกลายเป็นสิ่งเวียนสำหรับการนิยามประเด็นปัญหาใหม่มากกว่าจะเป็นวิธีการ(means)สำหรับการชี้ขาดประเด็นปัญหา ดังนั้นจึงเป็นการเปล่าประโยชน์ในการที่จะหาหนทางแก้ไขอันเป็นที่แน่นอนและสิ้นสุดเพราะกระบวนการความขัดแย้งโดยตัวของมันเองได้เป็นเหมือนต้นกำเนิด มากกว่าที่จะเป็นผลลัพธ์ของนโยบาย

ความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรัง เป็นผลของความไม่เท่าเทียมกันของโครงสร้างทางการเมืองและเศรษฐกิจ และการครอบงำทางอุดมการณ์ของกลุ่มสังคมหนึ่งเหนือกลุ่มสังคมอื่น ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมเป็นการกระจายตัวที่ไม่ได้สมมาตรของอำนาจทางการเมือง ผลลัพธ์ของความไม่เท่าเทียมกันทั้งสามด้านที่กล่าวถึงมีความสัมพันธ์โดยตรงกับการเกิดและการคงอยู่ของความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรัง

ระบบที่มีความเชื่ออยู่สูงเช่นความขัดแย้งทางสังคมแบบเรื้อรังจะได้รับผลกระทบจากการแทรกแซงของสิ่งแวดล้อมได้น้อยกว่ามากเมื่อเทียบกับความขัดแย้งที่มีความเชื่อต่ำกว่า ระบบความเชื่อที่สูงนี้มีลักษณะคงที่อย่างสูง คือมันจะต่อต้านการเปลี่ยนแปลง แม้กระทั่งเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงความสมดุลค่อนข้างจะรุนแรงและบ่อยครั้ง ยิ่งถ้าความขัดแย้งนั้นมีความเชื่อเพิ่มมากขึ้นเพียงไร ความสัมพันธ์ตามปกติระหว่างคู่กรณีที่ขัดแย้งก็จะลดลงเท่านั้น ลักษณะเหล่านี้จะช่วยพัฒนาและเสริมการทำนายความขัดแย้งและการแทรกแซงเพื่อแก้ไขความขัดแย้งของเราได้

1.5 ขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษาประเด็นปัญหานี้ ผู้เขียนจะเน้นถึง มูลเหตุแห่งความขัดแย้งระหว่างสองประเทศกรณีปัญหาจัมมู-แคชเมียร์ ว่ามีความเป็นมาเช่นไร และส่งผลต่อการเกิดและการดำเนินไปของปัญหาอย่างไร จากนั้นจะศึกษาการเข้ามามีบทบาทของสหประชาชาติในความพยายามที่จะสร้างสันติภาพและความมั่นคงที่ถาวรให้เกิดขึ้นกับทั้งสองประเทศตลอดจนปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงปีค.ศ.1947-1999 และการคาดคะเนถึงบทบาทของสหประชาชาติที่สามารถเป็นไปได้ในการแก้ไขปัญหาจัมมู-แคชเมียร์ในอนาคต

1.6 วัตถุประสงค์การศึกษา

1) เพื่อเข้าใจลักษณะของความขัดแย้งระหว่างอินเดีย-ปากีสถานกรณีปัญหาจัมมู-แคชเมียร์ ได้อย่างลึกซึ้งและชัดเจนมากยิ่งขึ้น และทราบถึงมูลเหตุสำคัญที่ทำให้ปัญหาความขัดแย้งดังกล่าวยากที่จะแก้ไขให้ยุติลงอย่างถาวรได้

2) เพื่อทราบถึงข้อจำกัดหรือจุดอ่อนของสหประชาชาติโดยเฉพาะการทำงาน

ของกองกำลังรักษาสันติภาพที่เป็นตัวแทนของการดำเนินหน้าที่ที่ปฐมภูมิของสหประชาชาติตั้งแต่ในช่วงระยะเริ่มต้นของปัญหาความขัดแย้งและต่อเนื่องมาจนกระทั่งปี ค.ศ. 1999

3) เพื่อทำนอบทบาทสหประชาชาติในอนาคตและชี้แนะแนวทางการแก้ไขที่เป็นไปได้สำหรับกรณีปัญหาดังกล่าว

1.7 วิธีการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนจะดำเนินงานวิจัยในเชิงพรรณนาโดยใช้เอกสารเป็นหลัก ทั้งจากหนังสือ บทความทางวิชาการ ความคิดเห็นของนักวิชาการ ข้อมูล สนธิสัญญาข้อตกลงขององค์การสหประชาชาติ ข้อมูลจากเว็บไซต์ต่างๆทางอินเทอร์เน็ตประกอบการสอบถามและเข้ารับคำปรึกษาและคำแนะนำ จากผู้เชี่ยวชาญในเรื่องสหประชาชาติและประเทศในเอเชียได้

1.8 วิธีการนำเสนอ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 6 บทดังนี้

บทนำ

บทที่ 2 ประวัติและสถานะของจัมมู-แคชเมียร์

บทที่ 3 บทบาทและการดำเนินการของสหประชาชาติในการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างอินเดีย-ปากีสถาน ในกรณีปัญหาจัมมู-แคชเมียร์ ครั้งแรกปี ค.ศ. 1947 และครั้งที่ 2 ปี ค.ศ. 1965 (ค.ศ. 1947-ทศวรรษที่ 60)

บทที่ 4 บทบาทและการดำเนินการของสหประชาชาติในการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างอินเดีย-ปากีสถานครั้งที่ 3 ปี ค.ศ. 1971 และความเปลี่ยนแปลงของแนวทางการแก้ไขปัญหาจัมมู-แคชเมียร์ (ทศวรรษที่ 70 – ค.ศ. 1999)

บทสรุป ความสำเร็จ ความล้มเหลว และแนวโน้มบทบาทของสหประชาชาติในการแก้ไขปัญหาจัมมู-แคชเมียร์ในอนาคต

1.9 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) ประโยชน์ในเชิงปฏิบัติการที่เกิดจากการศึกษาประเด็นปัญหาในครั้งนี้ โดยสามารถนำไปปรับใช้วิเคราะห์ปัญหาความขัดแย้งอื่นๆในภูมิภาคเอเชียใต้ได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น และใช้ในการศึกษาเปรียบเทียบเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ๆขึ้นมา

2) ประโยชน์ในการวิเคราะห์ แนวโน้มบทบาทในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่มีลักษณะใกล้เคียงกันของสหประชาชาติในอนาคต

3) ประโยชน์อันเกิดจากความรู้ที่ได้เป็นความรู้ใหม่ทั้งนี้ เพราะยังไม่มีผู้ใดได้ทำการศึกษามาก่อน